

# Barnrättsperspektiv i ekonomiskt bistånd: En analys av domstolspraxis

Sedan den 1 januari 2020 är FN:s barnkonvention svensk lag. I konventionen slås fast att varje barn har rätt till den levnadsstandard som krävs för barnets utveckling, vilket bland annat inkluderar kläder, mat och en god bostad. I första hand ska barnets föräldrar tillgodose sina barns behov, men staten ska hjälpa föräldrar som inte klarar det på egen hand. I Sverige genomför staten bland annat sitt ansvar genom olika former av stöd inom ramen för socialförsäkringen. Som ett yttersta skyddsnät finns också det ekonomiska biståndet som kommunernas socialtjänst ansvarar för. Det ekonomiska biståndet ges till hushåll som inte själva kan tillgodose sina behov. Vuxna som ansöker om ekonomiskt bistånd behöver uppfylla flera krav för att få bistånd. Bland annat behöver man söka arbete och göra vad man kan för att bli självförsörjande. I praktiken innebär dessa krav att biståndet villkoras: uppfylls inte kraven får man inte heller bistånd. Samtidigt ska socialtjänsten alltid ta hänsyn till barns rättigheter och i varje enskilt fall bedöma vad som är barnets bästa. När barnfamiljer ansöker om bistånd krävs alltså en avvägning mellan att å ena sidan ställa krav på föräldrar att försöka bli självförsörjande och å andra sidan att se till att barns behov tillgodoses. Vad som ska väga tyngst i det enskilda fallet och vad som händer om barns föräldrar och vårdnadshavare inte uppfyller de krav och villkor som ställs upp är idag oklart. I det här projektet undersöks hur svenska förvaltningsdomstolar faktiskt gör dessa avvägningar i praktiken. Fokus ligger på hur barnets bästa och barns rättigheter behandlas i domstolspraxis – alltså i de beslut och domar som ska vägleda hur socialtjänsten ska agera i liknande situationer framöver.

## Tim Holappa

Jur. dr och universitetslektor i förvaltningsrätt med inriktning mot socialrätt

Juridiska institutionen, Uppsala universitet